

единъ босъ челоуѣкъ, снѣма ботушитѣ и си казва: „Ама простакъ и той мисли сега че ще отиджтъ! Охъ,

колко хубаво стана, защото нѣмахъ ботуши!*

На скоро слѣдъ това дойде синътъ на чича Мартина. Но колко останж очуденъ, като чу отъ сина си, че не получилъ ботушитѣ. Тогавя той разбра, че ботушитѣ сж откраднати и че по телеграфътъ нищо не може да се испраца!

ДОВРАТА СЕСТРА.

Асѣнь се върнж много нажаленъ отъ училището. Очитѣ му бѣхж зачервени, лицето блѣдно Цѣль разтреперанъ той остави книгата и започнж да плаче. Никой не можеше да разбере какво му се е случило. По голѣмата му сестра, Марийка, нѣколко пжти го запита за това, но Асѣнь все плачеше...

— Кажн ми, Асѣне, какво ти е? Защо плачешъ?
— настояваше Марийка.